
Hymn Homerycki VI

Collectanea Philologica 6, 9-10

2003

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

HYMNI GRAECI

HYMN HOMERYCKI VI

DO AFRODYTY

- O Pani czcigodnej i pięknej, w wieńcu ze złota na skroniach,
O Afrodycie zaśpiewam, co dzierży gród wszelki na Cyprze,
Wśród słonych wód wyspie, gdzie moc ją wilgotna powiewów Zefira
Poniosła troskliwie w rozkołysanym fal ciemnych poszumie,
5 Na miękkim z pian bryzgów poślaniu. Tam złotodiademne ją Hory
Przyjęły radośnie i w nieśmiertelnych wnet strój przyodziały.
Boską jej głowę wieniec otoczył przedniej zaiste roboty,
Piękny, ze złota, do płatków zaś uszu przebitych przylgnęły
Szarotki z miedzi rud górskich wysnute i złota cennego.
10 Przez szyi aksamit, przez piersi, ich srebrnoświeliste pagórki
Ogniwa złotych łańcuchów spływają, którymi też Hory
Złotodiademne ozdabiać się zwykły, ilekroć zdążają
Do domu ojca swojego tańców spragnione z bogami.
Gdy w stroju tak zdobnym przed nimi stała już piękna Bogini,
15 Wiodły ją do nieśmiertelnych, a ci powitali gorąco.
I wyciągały się do niej ich dłonie, bo każdy zapragnął
Ujrzawszy poślubić, by jako żonę w dom swój wprowadzić,
Tak wielki podziw wzbudziła widokiem swym Kythereja,
Piękna Bogini, dla której wianki się plecie z fiołków.
20 Radości bądź pełna, długorzęsa Pani, miłosnej słodczy szafarko,
Zwól w tych zawodach zwyciężyć i zacznij mej pieśni śpiewanie,
Wtedy o tobie ja, Pani, a potem zaśpiewam pieśń inną.
(tłum. Józef Macjon)

VI

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ¹

- Αἰδοίην χρυσοστέφανον καλήν Ἀφροδίτην
 ἴσομαι, ἥ πάσης Κύπρου κρήδεμνα λέλογχεν
 εἰναλίης, ὅθι μιν Ζεφύρου μένος ὑγρόν ἀέντος
 ἦναικεν κατὰ κῦμα πολυφλοῖβοιο θαλάσσης
 5 ἀφρῶ ἔνι μαλακῶ· τὴν δὲ χρυσάμπυκες Ἔωραι
 δεξάντ' ἀσπασίως, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσαν·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀθανάτῳ στεφάνην εὐτυκτον ἔθηκαν
 καλήν, χρυσεῖην· ἐν δὲ τρητοῖσι λοβοῖσιν
 ἄνθεμ' ὀρειχάλκου χρυσοῖό τε τιμήεντος·
 10 δειρῆ δ' ἀμφ' ἀπαλῆ καὶ στήθεσιν ἀργυφέοισιν
 ὄρμοισι χρυσεοῖσιν ἐκόσμεον, οἷσί περ αὐταὶ
 Ἔωραι κοσμίεσθην χρυσάμπυκες, ὀππότ' ἴοιεν
 ἐς χορὸν ἱμερόεντα θεῶν καὶ δώματα πατρός·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ κόσμον ἔθηκαν,
 15 ἦγον ἐς ἀθανάτους· οἱ δ' ἠσπάζοντο ἰδόντες
 χερσὶ τ' ἐδεξιόωντο καὶ ἠρήσαντο ἕκαστος
 εἶναι κουριδίην ἄλοχον καὶ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 εἶδος θαυμάζοντες ἰοστεφάνου Κυθερείης.
 Χαῖρ' ἑλικοβλέφαρε, γλυκυμείλιχε· δὸς δ' ἐν ἀγῶνι
 20 νίκην τῶδε φέρεσθαι, ἐμήν δ' ἔντυνον ἀοιδήν.
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

¹ *Homeri Carmina. Hymni Homerici, ex recensione A. Baumeister, Lipsiae 1870.*